

ÖLMƏYƏN SEVGİNİN DASTANI

(məsnəvi - poema)

Nanəni sözü çoxdım, duyğularım dilləndi,
Misralar otir-otir, çiçək-çiçək gülləndi.

Bəxtsiz-kamsız taleyin, təskini nanəm olsun,
Bu dastanın qəm evi İlqarlı Nanam olsun.

İnsani duyğulara səd çoxənlər dərs alsın,
Tarixin cəzasını şillə bilsin, tərs alsın.

Aşıqlərin dərđini ha yazasan qəm bitməz,
Bəxti üzə gülənin kamında da dəm bitməz.

Mən Nanaya nanəni təşbeh tutdum... ad deyil,
Aristlərə bu təşbeh yalan deyil, yad deyil.

Gözəlləri sevməyin özü gülü sevməkdir,
Çəməni üstə nəğməli bir bülbulü sevməkdir.

Açılsın könüllərin sevgi dolu yolları,
Açılsın kindən uzaq məhəbbətin qolları.

Bilmirəm ki, hardadır, indi Nana dururmu?
Viranələr üstündə xəyal evi qururmu?

Axın-axın duyğular qəlbimdən gəlib keçir,
Tarixin istehzası sözündən gülüb keçir.

Eşqindən yarımayan hər kəs mənə dərd daşı,
Aşıqlərin dərđini çəmə bilsən mərd daşı.

Məndən əvvəl sevgidən yazanlar unudulmaz,
Sevənlərin bəxtini yozanlar unudulmaz.

Səyyah adlı şair də ruhundan aram olsun,
Hər kim haqqı tapdasa, söz ona haram olsun.

...Əziz dostum İsxan, qələmlə tək qalanda,
Qəlbimlə danışırım duyğulara dolanda.

Mən ölməyən sevginin dastanını yazıram,
Sanasan ki, Sədinin «Büstan»-ını yazıram.

Sözü belədcə bilib yeridikcə dərinə,
Canlanır gözlərimdə ötən zaman, qərinə.

Hələ yaddan çıxmayıb neçə qanlar, qadalar,
Hələ canda diridir, qəzəb, hikkə, ədalar.

Hələ yara təzədir, göynəmlər səngiməyib,
Necə deyim nəfəslər yanmayıb, təngiməyib.

Tarixə yanaşmağın çox yolu var, bilirən,
Doğru yola, düz yola yazı-yazı gəlirən.

Taleyin qismətidir haylara qonşu olmaq,
Pis qonşunun elindən sağalmaz yara almaq.

Yenə ümid edirik, insanlıq ölməyəcək,
Yenə ümid edirik, iblislik gülməyəcək.

Ona görə yazmırıq yaddaş itsin, pozulsun,
Yazırıq ki, həqiqət doğru, düzgün yozulsun.

Məhəbbət nəğməsidir sənin «Sevgi dastanı»n,
İnsanlığa çağırır bülbulün, gülüstənin.

Bilirəm, çoxlarına yoxuş gəlir sözümüz,
Kim biləcək nə deyir ocağımız, közümüz.

Səni belədcə bildim bu dastanı yazmağa,
Arif olan can atar mənələri yozmağa.

Doğrusu, istəyirəm düşmənçilik yox olsun,
Qan-qan deyən kəslərdən barış ıman çox olsun.

Yuxu-yuxu getməyək sabaha sözümüzzlə,
Qan-qada aparmayaq bir daha özümüzzlə.

Yazdığımız hər nə var, ümid versin insana,
Çıxış yolu göstərsin hər çətinə, asana.

Əziz dostum İsxan, elminə güvəncim var,
İşıqla nurlanan sözüm səni salamlar.

Müəllimsən - bu adın şərəfli vaxtındanan,
Qəlbimdə çıraq yanır, ıcalıq taxtındanan.

Yazıçısan, şairən, söz üstündə sözün var,
Söz üstündə ucalar ən möhtəşəm saraylar.

Ruhu sənə dayaqdır Fərhad Ağazadənin,
Sözündə açarı var mürəkkəbin, sadənin.

Yesənlə gülləni solmayan söz gülşənin,
Sevginlə aram olub yangısı hər təşənin.

Poetik tərəcəmlər ruhunun öz səsidir,
Çiçək-çiçək duyğular bir şair nəfəsidir.

Söhbəti çox uzsamsa soyuq külək əsməzmi,
Məramdan uzaq düşsəm İlqar bizdən küsməzmi?

Əziz dostum İsxan, qayıdıram o yerə,
İlqar necə yol gedir bir dumanlı səhərə.

...Mart ayının səkkizi - çərşənbə axşamıydı,
Tonqallar sevənlərin qəlbində ağ şamıydı.

İlqarın gözələrində dünya nura dönmüşdü,
Ürəyində sevgisi oda, qora dönmüşdü.

Qəti qərar vermişdi sabah özü gedəcək,
Sevgisini birbaşa açıq boyan edəcək.

Beləcə iztiribla gecə keçdi, gün gəldi,
İlqarın varlığına sanki göydən ün gəldi.

Hələ ötən gün özü Nanaya da demişdi,
Bir qərara gəlincə neçə qəmlər yemişdi.

Nana razı olmasın «hələ gəlmə» deyərək,
«Hələ təzdi sevinmə, belə gəlmə» deyərək...

Amma İlqar inadla «gələrəm» söyləmişdi,
Hökmünü qətiyyətlə sətir boyan eyləmişdi.

Günortaya az qalmış göy üzü tutqun idi,
Buludlarda gizlənmiş günəş də susqun idi.

Təbiət nə deyirdi İlqarın inadına
Yerlər, göylər susurdu aşiqin fəryadına.

Budur, İlqar gəlmişdi əlində bir dəstə gül,
Qələmimə deyirəm: sən də sevin, sən də gül.

Qapını həyəcanla İlqar döydü, gözlədi,
İntizarlı anlarda ürəyini közlədi.

Budur, qapı açıldı - Nananın anasıydı,
Soyuq, səssiz baxışlar... istəklər yanasıydı.

Sveta Mixaylovna səssiz baxdı İlqara,
Sonra da döndü sanki, üzü soyuq divara.

Sergey deyəsən səni... sözünü bitirməmiş,
Nana çıxdı otaqdan... özünü itirməmiş.

Təbiət də belədir, qəfil küləklər əsir,
Əsən qəfil küləklər yol kəsir, dilək kəsir.

Bir az qəzəb, acıqla baxdı İlqara Nana,
Heç gülü də almadı... bu özü də bir yana.

Dönüb qayıtdı geri... İlqara dağ çəkildi,
Onun sevən qəlbinə neçə qəmlər ökildi.

Sergey gəldi yaxına, evə dəvət eylədi,
Hörmət-izzət göstərib asta-asta söylədi.

Cavan oğlan, biliyə, nədən ötrü gəlmisən;
Sevginə ümidlə sevinmisən, gülmüsən.

(Davamı 9-cu səhifədə)

Əli Rza XƏLƏFLİ

V. "Din ayırı" xofu - uçurum dərələr

Dağların, bağların bir gözəli var,
Yazam, əbədlilik qala nanəni.
Çəmənlər içindən oğrun boylanar,
Deyərsən gizləyib qala nanəni.

Tökülər başına şabaz ləçəklər,
Məst olar qoxudan güllər, çiçəklər.
Seçkinlər içindən gələr gerçəklər,
Şah bilər özünə tala nanəni.

Yurdun hər qarışı göz üstə tutar,
Öpüb-oxşamağa üz üstə tutar;
Gözəl dad, xoş ətir... naz üstə tutar,
Qurudub səpəşən bala nanəni.

Ellər doğma bildi, boyunu sevdi,
Güllərin içində toyunu sevdi.
Nə ki, bənzəri var, soyunu sevdi
Çöllərin övladı bala nanəni.

Bilənlər adını neçə cür sayar,
Yarpızdı, nanədi... söyləyib öyər,
Təbiblər dərmana əvəzdi deyər
Xeyri başına bəla nanəni.

Gözəlin bəxtinə dərilmək yazı,
Xələfli dilindən bu da bir yazı.
Üzünə xoş gəlsə, baharı, yazı
Bürüyər yaşıla, ala nanəni.

Səyyah vəsf elədi lələdən belə,
Xalları, gülləri halədən belə.
Qafiyə gətirib nalədən belə
Əli Rza da çəkdi ala nanəni.

Nanəni vəsf eləmək hardan gəldi, bilmirəm,
Bəlkə də Nana adı üzə güldü, bilmirəm.

Səyyah adlı bir şair bəzəmişdi lələni,
Ürəyinə xal salan bir yanıqlı naləni.

Səyyahın ruhu dindi, nə durmusan, sənətkar,
Salam de, gül-çiçəyə, qoy sevin sin ilk bahar.

Nərgizi, gülxətmini, bəniövşəni vəsf elə,
Dolan çölü, çəmənini - hər gülşəni vəsf elə.

Yazına otir saçsın çəmən üstə nanələr,
Qönçələnsin fikirlər, sözü dönsün xanələr.

Gözlərimin önünə canlandı, Nana gəldi,
Sorumuş, solmuş bir gül dərdi boyana gəldi.

Nananın simasında nanəni gördü gözüm,
Heç mənə gözəlmədi, ona üz tutdu sözüm.

(Əvvəli 8-ci səhifədə)

Sən türksən, müsəlmənsən, biz erməni xaçporəst,
Sevgi özü bir dindir, sevənlər də ac porəst.

Amma çətin ki, sizin yollarınız qovuşa,
Çətin ki, min bir xəta sizdən ötə, sovuşa.

Məsləhətim budur ki, bu gündən ayrılın siz,
Bəlkə onda qayıdıb düz yola gələsiniz.

İlqar da bu cavabdan itirmədi özünü,
Yansa da, qaralsa da saxlamadı sözünü.

Hörmətlə yanaşırım, sözünüə əlbəttə,
Etiraz eləməyəm düzünüə, əlbəttə.

Siz bizə xeyir-dua versəniz sevinərik,
Qəlbimizin gülünü dərsəniz sevinərik.

Həyat sevgi bağıdır, sevənlər də gülləri
Bu gülləri yolmasın qəzəb, qərəz əlləri.

Məncə sizə aydındır, sevgi dindən ucadır,
Sevgi hər vaxt cavandır, dünya özü qocadır.

Yol verin biz də gedək sevgili dünyamıza,
Dünyamızdan boylanaq məhəbbət aynamıza.

Sergey qəzəblə susdu - fikrə getdi bir anlıq,
Daş qayaya rast gəlib... yox o yanlıq, bu yanlıq.

Çağırdı Nanasını - bir buraya gəl görüm,
Gəl, özün bir cavab ver, ağla görüm, gül görüm.

...Aşıq oğlan tək gəzir, ünsiyyətdən qaçırdı,
Çəkdiyi səsizcə öz qəlbinə açdı.

Danışdı üroyi qəfəsdə çırpınaraq,
Yanırdı iztirabdan nəfəsdə çarpınaraq.

Nəminənin, Vüqarın əndişəsi təhərsiz,
Bir ay olar İlqarın günü keçmir qəhərsiz.

Axı nə var, nə olub, bu susmağın adı nə,
İlqara fərq eləmir doğması nə, yadı nə...

Vüqar böyük qardaşdır, məsuliyyət daşıyır,
Nəminə baci kimi qayğısını yaşayır.

Bir az da gözləməyi Vüqar məsləhət bildi,
Yersiz öyüd, nəsihət... bunu qəbahət bildi.

Həyatda çox müşkülün sirrini gümandan sor,
Doğru-düzgün cavabı vaxtında zamandan sor.

Vüqar böyük alimdir, təmkininə ol çatmaz,
Sözünə, məntiqinə hələm-hələm dil qatmaz.

Darıxma sən Nəminə, İlqar özü dillənər,
Sakitcə dedi Vüqar - nə baş verib bəllənər.

Səbir ilə açılar həyatda çox qapılar,
Çox sirlərin cavabı təmkin ilə tapılar.

Nəminə də yağıyla sözünü dilə çəkdi,
Ana-bacı qayğısı... bu da belə gərçəkdi.

(məsnəvi - poema)

ÖLMƏYƏN SEVGİNİN DASTANI

Bu zaman anası da dayanmışdı arxada,
Üzü sonsuz kədəra boyanmışdı arxada.

Sergeyin qətiyyətli hökmü səsləndi birdən
Ya bizi seç uzaq ol, gələn qəza-qəddərdən.

Ya da bu türk oğlunun tut əlindən çıx evdən,
Bil ki, atan deyiləm, sən gözünü yığ evdən.

Devikmiş gözləriylə Nana baxdı ataya,
Şimşək-şimşək baxışı qəzəb çaxdı ataya.

Daha bir söz demədi, dönüb çıxdı otaqdan,
Deyəsən İlqar üçün bülbul uçdu budaqdan.

Burda İlqar sarsıldı, Nana seçmədi onu,
İlqarın yanan qəlbə gözləmədi bu sonu.

Nananın sevgisində inadı qırılmışdı,
Dağılmışdı sarayı, qalası yarılmışdı.

İlqarın varlığından soyuq külək əsirdi,
Soyuğun sört sızığını inadını kəsirdi.

Bir soyuq «sağ olun»la İlqar çıxdı bayıra,
Bəlkə, onu soyuqdan yaz günəşi ayıra.

Belə qəddar dünyanın təhəri bu, yönü bu,
Sevgili arzuların axırı bu, sonu bu.

İstəklər öz-özünə, dostum, solmur dünyada,
Sevənlərin yolu da hamar olmur dünyada.

Hansımızın sevgisi tikanlardan keçməyib,
Dünyada varmı bir kəs acı şərbət içməyib.

Yaxın, uzaq yollarda nələr çəkib başımız,
Yolumuzu kəsənə ağır olub daşımız.

Döymüşük qapıları min həyəcan içində,
Qovrulub istəyimiz, can yanib can içində.

Tələdən acıları çəkmişik qanımıza,
Dünyanın ağrıları dərddə verib canımıza.

Görürsən ki, İlqarı... gündən-günə əriyir,
Kimşəyə bir söz demir, necə susur, kiriyir.

Yaxşı, yenə gözləyək, amma belə çox getməz,
Yol tapsa bir üroye ağır kədər qəm bitməz.

Axır ki, gözləməyi üstün bildi doğmalar,
Doğmalarsız qəm-kədər ürəkləri yağmalar.

Vüqarlarsız bu dünya qaranlığa yönələr,
Qoruyurlar həyatda işığı Nəminələr.

...İztirablar içində yaşanan günlər ötmür,
Göy üzündən varlığa süzülən ünlər ötmür.

Hara getsən səninlə bir xəyal da yol gedir,
Xəyalın üfükündən açılan bir qol gedir.

Əziz dostum İsxan, görmüşük yananları,
Görmüşük od içində qəlbindən donanları.

İlqarı kim qınayar, tapıların beləsi,
Kərəmi tək qoyarmı Ərzurumda lələsi.

Bir dastanın ağrısı bu yerdə məndən keçir,
Dəhnədən su kəsilə, dəyirman dəndən keçir.

Məndən ötrü İlqar da gədik üstə qardadır,
Bəlkə də son ümidə ürək üzür, dardadır.

Qəlbinin tellərində yanır «Yanık Kərəmi»
Yanan eşqə hay verən dağımı, daşımı, dərəmi?

Dolaşır küçələri başsız küləklər ilə,
Yanmış ümid içindən gülən diləklər ilə.

Yenə evə qayıdır əhvalı kefsiz-halsız,
Bu cahanda bir aşıq olubmu qeyli-qalsız.

Birdən ayaq saxladı, döndü üzü geriye,
Çağırdı son ümidi, bəlkə, gedə, yeriyə.

Necə günün həsrəti... qəlbində yağısı var,
Bəlkə görə Nananı təskinlik tapa İlqar.

Onu oda tutmuşdu eşqin yanan atəşi,
Qaranlığa düşənlər arzulayar günəşi.

Oxucumun yanında qalmış olar tək çinar,
Həmtayını itirən leyklər hara qonar?..

Ümidlə gəldi İlqar, bəlkə, Nana görünər,
Görünməse İlqarın qəlbə qəmə bürünər.

Bu yerdə sevgiləri körpü gördüm gözümde,
İnsanlığa sevgim də qoy güllənsin sözümde.

Yaxın-uzaq dünyanı qovuşdurur körpülər,
Həsretlər qovuşmağa körpülərə yol gələr.

Pəncərədə tül pərdə, düşüncə gəlmir sözə,
Nana mələk donunda hərdən görünür gözə.

Tutqun işıq içində İlqarın gözəl gülü,
Uçub qonur evyana onun xəyal bülbulü.

Xəyallara nə var ki, uçub qonar budağa,
Sevdiyini bir anda alıb qaçar uzağa.

Fikir, xəyal İlqarı çəkdi gözəl günlərə,
Qəlbindən sədə gəldi, qulaq tutdu ünlərə.

Danışan qəlbə idi, özü səssiz baxırdı,
Qəlbindən gələn səsi onu oda yaxırdı.

Min oda, min atəşə yansam da usanmaram,
Sən mənim özümədən, varlığmdan danmaram.

Hər damla qanımdasan, mən sənə can deyirəm,
Qəmə dönüb çağlayan qana can-can deyirəm.

Kəsilə başım mənim bir bədəndir, qəm yemə,
Mən sənə ruhundayam, sən mənə «öldü» demə.

Düşünmə ki, ayrıldıq, hara dönsəm sən varsan,
Yaxşı baxsan deyərsən gördüm, sən də İlqarsan.

Əzəl məndən soruşan olmayıb sevgi nədir,
Deyərəm hər nədirsə, ürəkləri göynədir.

Gözlərimi yumuram, yuxu boyu məndəsən
Bulaq üstə gözümde, bir yaşıl çəməndəsən.

Keçdiyimiz yolları bilməzdim duman alar,
Deyirdim həyatımız bir ümid, güman olar.

Qanad al xəyalından, uç gəl, mənim yanıma,
Dolasan nəfəsimə, dönsən həyatıma.

Düşüncələr içində çırpınırdı üroyi,
Xəyalını dağıtdı əsən bahar küleyi.

Qəti bir qərar ilə qalxdı İlqar yerindən,
Üzü küleyə doğru nəfəs aldı dərindən.

Sabah görək Nananı tapım harda olsa da,
Ümitsizlik içində saralsa da, solsa da.

Danışarq bir yerdə, bəlkə, bir yol taparq,
Bəlkə, bəxtin əlindən sən qisməti qaparq.

Bir yerdə biz gedərik üzü acı küleyə,
Bəxtimizi vermərik bir hiyləyə, kələyə.

Yəqin Nana üçün də çətin olub bu günlər,
Bəlkə, hələ sinməyib mətin olub bu günlər.

Xatirələr içində yuxusundan oyandı,
Şirin xəyallar ilə qəlbə nura boyandı.

...Təzə günün planı beynində qurulmuşdu,
Fikirlər, düşüncələr şübhədən durulmuşdu.

Xəyalına gətirdi sevdalı çağlarını,
Nana ilə gəzdirdi məhəbbət bağlarını.

(Davamı 13-cü səhifədə)

(Əvvəli 9-cu səhifədə)

Harda qaldı o günlər, quş kimi uçub getdi,
Həsrot düşdü araya, vüsəl da qaçıb getdi.

Xatirələr yaddaşda yaşadığca şirindir,
Duyğular acıları danışıqca şirindir.

Ötən yayı Nanagil Rusiyaya getmişdi,
Düşünməsin oxucum, sevgi burda bitmişdi.

Elə İlqar özü də kəndə getdi həmin yay,
Aparmışdı qəlbində məhəbbətdən bir saray.

O sarayın içində eşqinin tənənəsi,
Nanadır şahzadəsi - qəlbinin bir tənəsi.

Nanaya tapşırırmışdı hər gün məktub yazarsan,
Hər məktubda sevgini özün bir cür yazarsan.

Yadımdan çıxmayıb heç, sevgi dolu məktublar,
Ona qucaq açırdı həyat yolu məktublar.

Poçtalyona verdiyi şirilik də xatirə,
O günləri bir daha kim qaytara, götürə.

Hər məktuba cavabı qəlbindən pay olurdu,
Hərdən kağız üstündə kövrəkli, dolurdu.

Hələ son məktubunda unudarmı nə yazdı?
Yazdığı hər sözündə dünya ona boyazdı.

Dostunun bir şeiri ürəyindən ün dərdi,
Nanaya o şeiri cavab üçün göndərdi.

Danışmaq istəmişdi axı axşam özü də,
Nəminə demişdi ki, kövrək idi sözü də.

Əlbəttə, əhvalatı qardaşı da bilmirdi,
Nəminin ağına başqa heç nə gəlmirdi.
Gözlədi həyəcanla, ancaq Nana gəlmədi,
Qəlbinin harayına bir həyana gəlmədi.

Ümitsizlik, iztirab sıxmadaydı İlqarı,
Axı hara aparır onu həyat qatırı.

Universitet özü bizdə təhsil yeriydi,
Gənclər üçün həyatın dan üzü, səhəriydi.

Bu qapıdan başlanırdı böyük yolun övvəli,
Gənclərə gəl-gəl deyin açıq qolun övvəli.

Nana yox idi dərdsə tapmadı İlqar onu,
Çalışdı təmkin ilə gözəlinə hələ sonu.

Gülyə gəldi bu zaman - Nananın rəfiqəsi,
Çox sınaqdan çıxmışdı dostluğu, əqidəsi.

O, səmimi görüşdü, İlqarı öpdü də bir,
Bilirəm nə çəkirsən, bizdən nə kömək, tədbir?..

Nə desin, nə söyləsin - çiyini çəkdi İlqar.
Kim nəyi düşünürsə, Allahın xəbəri var.

(məsnəvi - poema)

ÖLMƏYƏN SEVGİNİN DASTANI

Şeirin hər misrası qəlbini öz səsiydi,
Məhəbbət nəğməsiydi, eşqinin yaz səsiydi.

İndi həmin şeiri ürəyində oxuyur,
Xəyalında eşqinin xalisını toxuyur.

Qoy oxucum özü də oxusun misraları,
Bəlkə onda anlaya bizim dərdli İlqarı.

Əzizim, boylanıram günəşə ürəyimlə,
Can atır duyğularım qəlbinə istəyimlə.

Buludlar göy üzündə gizləsə də günəşi,
Mənim yanan qəlbimin sən özünə atəşi.

İşığım səndən gəlir - mən də yerin özüyəm,
Eşqə yanan qəlbimin atəşiyəm, közüyəm.

Gəl səninlə bir uçaq yer üstü, səma boyu,
Göy üzündə çalınıs bu eşqin vüsəl toyu.

Toyumuzun hamisi Allahın özü olsun,
Həsrotin, ayrılığın bənizi, üzü olsun.

Qəlbimizdə gül açsın Kərəmin kamsız ahı,
Əslidən ötüb keçsin düymələrin günahı.

İnsanlığa qənimlər - kinlər, qərəzlər yansın,
Müqəddəs sevgilərin üzü nura boyansın.

Yanmasın atəşlərə bundan sonra ürəklər,
Çiçək açsın, güllənsin sevgi dolu diləklər.

Sətir-sətir hər sözüm gülə dönsün açılıs,
Sevənlərin qəlbinə günəş nuru saçılıs.

Aşıqlərin eşqidir bu gül üzlü misralar,
Sevənlərə pay olsun odlu, közlü misralar.

Qəlbimin atəşini yazdım, dilə gətirdim,
Xələflinin adından sözü belə bitirdim.

İnamla gədiridi o, həmin görüş yerinə,
Doqquzun yarisıydı... çatdı öz səhəriyə.

«Neftçilər» metrosunun yanında gözləyirdi,
Həsroti, ayrılığı canında gözləyirdi.

Gülyə güldü, dilləndi, yaxşı olar, qəm yemə.
Sənə bir xəbər deyim, bir kimsəyə söyləmə.

İlqar maraqla baxdı, nə deyəcək görəsən,
Gülyə dedi, qəlbində çiçək bitsin, dərəsən.

Nananın anasının sənə xəlvət sözü var,
Nə desə, sən razı ol, hər bir sözün düzü var.

Sveta müəllimdir, məktəb də uzaq deyil,
Təbiət də gözəldi, qar deyil, sazaq deyil.

Haydı, indi yaxşı yol, bəlkə, qapı açıldı,
İlqarın ürəyinə bir işıq da saçıldı.

Amma onun qəlbini şübhə, kədər yeyirdi,
Həyat mənə yağdı - düşüncəsi deyirdi.

Kədərinə, qəmini aparırdı bu təbdə,
Nananın anasını İlqar tapdı məktəbdə.

Qayğılı görünürdü Sveta xanım özü
Xeyli susdu, dayandı - hardan başlasın sözü.

Gənc oğlanın ürəyi çırpınırdı sinədə,
Ümidinə güvənib gözləyirdi yenə də.

Axır ki, Svetlana qətiyyətlə dilləndi,
Təbəssümlə dilləndi, üzü-gözü gülləndi.

Cəsarətin lazımdır, götür qızı, qaçır sən.
Sizdə vardır bir adət, çətinlikdən keçərsən.

Vaxt ötsün, zaman keçsin, mən sizi qoruyaram,
Harda olsanız bilin, taparam, arayaram.

Sergey də bağışlayar, hər iş düşər qaydaya,
Keçər onun qəzəbi, baxmayın siz ədaya.

Sözüm bu, məsləhətim budur - indi gedin siz,
Nə lazım durmaq daha, bir hərəkət edin siz.

Sveta Mixaylovna çıxıb getdi işinə,
İlqar məəttəl idi, taleyin gərdsinə.

Axı onun qəlbində arzuları var idi,
Onda ki, xoşbəxt idi, qəlbində bahar idi.

Toy olar təm-taraqla, ağ donlu gəlin gələr,
Anasının istəyi gül açar, gözünü güllər.

Yox, bu yolu seçməyəm, lap dünya dağılsa da,
Qəlbimdə məhəbbətim talana yazılsa da.

Kədər onu boğurdu, çıxış yolu hardaydı,
İlqarın sevən qəlbə bax, beləcə dardaydı.

Gəldi evə özilmiş, ümidləri qırılmış,
Uçmuş könül sarayı, bəxt hasarı yarılmış.

Həyat onun gözündə heç dönmüş, yox olmuş,
Fələyin acıları ürəyinə ox olmuş...

Dastanın bu yerində Zəlimxan yada düşür,
Özü nikbin şairin sözləri oda düşür.

Sevgi dolu misralar ürəklərə nur saçar,
Odu sönmüş ocaqlar ocağından qor alar.

İlqarın da qəlbinə bəlkə, təskinlik oldu,
Güldü könül havası, qəmi, kədəri soldu.

Söz gülşə, saz güllənə həyatdan küsməz İlqar,
Həyat gözəldir, dostum, bundan üstün də, nə var?!

Eşqə düşən ürəyimin yangısını köz bəzədi,
İlhamıma qanad verdi, xumar-xumar göz bəzədi,
Aşıq gəldi, meydan güldü, dastanımı söz bəzədi.
«Təzə bir yaraşıq verdi, məclisiyi saz bəzədi,
Şirin xallar cəlvələndi, sazı bir avaz bəzədi».

Əsli-Kərəm yangısından qor gətirdi əsən yellər,
Mənə sevgi nəğməsini oxuduqca şirin dillər,
Xəyalımda diləklənər ağ biləklər, nazik əllər,
«Sarıtəl»-in qanadında cəlvələndi qara tellər,
Oğulları sevgi fəslə, gözəlləri naz bəzədi».

Hər kəs çəkər əsilinə, axtar-ara, soyula sına,
Sadiq olar əsil olan solub getməz, toylu sına.
Qamaşmaz ki, ilahi nur, günəşə tut, ayla sına,
«Duyan könül, sevən ürək yandı səsin laylasına,
Vaxtın birçə gecəsini neçə sərvinəz bəzədi».

Göy üzündə günəş güldü, buz sındırdı ayna göllər,
Görkəzmədi çəmənlər çəmənlər bəzənibdi gəlin çöllər,
Novruz üstə qönçələndi bənövşələr, qızıl güllər,
«Qar ərədi yer altından baş qaldırdı qorənfillər,
Ömrü qışın arxasınca açıb gələn yaz bəzədi».

Doğru dillər yalanları uca bilməz həqiqətdən,
Haqq yolunda var olanlar bərnərlər şərəfətdən.
Halallıqla gələn ruzum dad gətirər ləyaqətdən;
«Dönüb bərkətə yerim, maya tutdu məhəbbətdən,
Əkən əkdi, biçən biçdi, sünbülü dəryaz bəzədi».

Hünər görək qaçan bəxtə çatıb, yetib saxlamağa,
Tanrı payı arzuları yolda ötüb saxlamağa,
Dünya ilə oyun qurub, onu udub saxlamağa,
«Gücü çatır birçə saat vaxtı tutub saxlamağa,
Naxış vuran, bəzək verən ruhumuzu az bəzədi».

Nağıl-nağıl almaların göy üzündən üçü gəldi,
Xələfliyə pay əvozi bir iynənin ucu gəldi.
Mənə qalan söz yığdı, duyğuların köçü gəldi,
«Zəlimxanın qollarına yeddi nərin gücü gəldi
Koroğluunun meydanını sanki Xan Eyvaz bəzədi».

Qeyd: Əziz oxucular! Poemanın beşinci hissəsinin qəzetimizin 9 may 2025-ci il (№16(1272)) tarixli sayında dərc etmişdik. Təəssüf ki, diqqətsizlikdən tam variant dərc olunmayıb. Ona görə də həmin hissəni yenidən oxuculara təqdim etdik.